

* 27 maart 2017 * Doserer *

"Ik haat doseren", zei ik deze ochtend tegen de reumaverpleegkundige. Woorden recht uit mijn hart dat lot moes werd geknepen terwijl ik ze uitsprak. Ik haat het écht, want doseren laat je keuzes maken. Keuzes waar ik niet voor wil staan... Keuzes die altijd van iemand 'de verliezer' maken... En daar wringt het schoentje... of beter 'mijn' schoentje.

Ik wil iedereen, ondanks de RA, de Cindy geven waar ze recht op hebben. Geen verliezers, enkel winnaars!

Er zijn voor onze kinderen vergt energie, véél energie. Echte 'mamaenergie' die zij nodig hebben als een vis water. Wat ik er van hen voor terugkrijg verwarmt mij meer dan 1000 zonnestralen en is mooier dan de prachtigste zonsondergang.

Hoe kan ik van deze pareltjes dan ooit 'de verliezers' maken?

Mijn echtgenoot dan maar? De man die steeds voor me klaar staat. Die me probeert te ontlasten waar hij kan ondanks zijn veeleisende job. Die me steunt op mijn moeilijkste momenten, die mijn rots in de branding is. Die de zeilen strak houdt en zorgt dat we de juiste koers blijven varen. De man wiens knuffels me meer moed geven dan de peptalk van heel de dienst reumatologie samen. Die ervoor zorgt dat we elke storm weer doorkomen met een liefde die sterker is dan de woeligste wateren.

Hoe kan ik deze kapitein nu verliezer maken?

De kinderen in mijn klas die ik al halftijds moest opgeven door de RA? Die recht hebben op een fitte en energieke juf. Die het noorden kwijt zijn wanneer hun deeltijdse kompas hen in de steek laat. Die vlammetjes doen opspatten in mijn hart door hun gemeende knuffels en hun voor-de-liefste-juf-tekeningen.

Mogen zij de verliezers zijn? Niet dus!

Mijn sociale leven, dat met periodes al op een laag pitje staat? Mijn beste vrienden? Die het begrijpen als ik weer een date moet afzeggen omdat het vat al leeg is door te knokken voor het voorgaande. Die me graag blijven zien ook al kan ik niet altijd mee aan hun tempo. Die steeds opnieuw hun hulp aanbieden terwijl ik niet zo vaak iets terug kan doen. Mijn maatjes... waar ik mee kan schaterlachen en die me mijn 'zorgen' helemaal doen vergeten alleen al door hun aanwezigheid.

Nee, deze wil ik ook echt niet laten verliezen!

Geen verliezers, enkel winnaars, toch?

Een utopie, zo blijkt, want iedereen in mijn omgeving verliest een beetje. Ik wil het zo graag anders, maar dat kan niet.... Daar steekt RA een stokje voor! Hij probeert steeds de regle van het poppentheater in handen te houden! Maar hij vergist zich soms ook! Want deze pop houdt niet van zijn theater en zal nooit 'zomaar' in de richting van zijn foutjes dansen!

Deze theaterpop houdt zo veel mogelijk 1 belangrijk wapen in haar bezit: strijdust. Ze zal blijven vechten sterk als een heel leger soldaten om iedereen te voorzien van de 'Cindy-energie' waar ze recht op hebben. Ze zal blijven strijden, al is het geregeld gehavend, zodat ze de veldslagen kan blijven winnen! En elke nieuwe munitiebevoorrading in het ziekenhuis zal haar weer sterker doen staan!